

Жалбоподателката Д. Ф. С. от гр. Бургас е обжалвала Електронен фиш Серия К, № 8048215 за налагане на глоба за нарушение, установено чрез автоматизирано техническо средство, издаден от ОД на МВР Габрово, чрез който за осъществено (при условията на повторност) на 03.09.2023 година нарушение по чл. 21, ал. 1 от ЗДвП, констатирано и заснето с автоматизирано техническо средство, на същата е наложена "Глоба" в размер на сумата от 100 лева, на осн. чл. 189, ал. 4 във вр. с чл. 182, ал. 4 във вр. с чл. 182, ал. 2, т. 4 във вр. ал. 1, т. 2 от ЗДвП. Въз основа на съображения, изложени в подадената (чрез упълномощен процесуален представител – адвокат от АК Пловдив) жалба, жалбоподателката е приела въпросния електронен фиш за незаконосъобразен и го е обжалвала като такъв с искане за неговата цялостна отмяна, ведно с всички законни последици, които произтичат от това. Към тях спадат и разноски, заплатени на този процесуален представител, които се претендират за присъждане въз основа на предвиденото в ЗАНН.

Ответната по жалба страна е била редовно призована, но не е изпратила упълномощен процесуален представител за разглеждането на делото. В писмото, с което жалбата е изпратена до съда, тази страна е направила искания за нейното оставяне без уважение, както и за потвърждаване на обжалвания фиш като правилен и законосъобразен.

Въз основа на данните в приложените писмени доказателствени материали, съдът намери за установено следното от фактическа страна:

Към 03.09.2023 година жалбоподателката Д. Ф. С. е бил собственик на МПС – автомобил марка „Тойота“, модел „Корола Версо“ с Рег. № А 45-01 НН, който е бил регистриран на нейно име.

На 03.09.2023 г. описания по-горе автомобил се движел в град Габрово. Около 12,46 часа на тази дата, докато пътувал в територията на това населено, на бул. „Столетов“ кръстовище с ул. „Стомана“, той бил заснет да се движи със скорост от 61 км/ч, надвишаваща с 11 км/ч разрешената за движение в населени места. Движението е било заснето с помощта на автоматизирано техническо средство АТСС (ARH CAM S1) № 120ССС6, представляващо (според приложените по делото писмени материали) такова за измерване от мобилен тип. Въз основа на това от страна на ОД на МВР Габрово е бил издаден и обжалвания електронен фиш Серия К, с № 8048215, чрез който за извършено при управлението на автомобила нарушение по чл. 21, ал. 1 от ЗДвП, констатирано и заснето под формата на снимка (№ 120ССС6/0125885) с упоменатото автоматизирано средство, на жалбоподателката е била наложена "Глоба" в размер на сумата от 100 лева, на основание чл. 189, ал. 4 във вр. с чл. 182, ал. 4 във вр. с чл. 182, ал. 2, т. 4 във вр. ал. 1, т. 2 от ЗДвП., тъй като е било прието, че нарушението е осъществено при условията на повторност и в едногодишен срок, започнал да тече от влизане в сила на ЕФ Серия К/5500274 на 18.05.2023 година.

При така изложената по-горе фактическа обстановка, съдът намира следното от правна страна:

От данните, които се съдържат в приложеното по делото копие от известие за доставяне (на л. 18), е видно, че обжалвания ел. фиш Серия К, № 8048215, е връчен на роднина на жалбоподателката на 21.09.2023 година. Според клеймото върху намиращия се на л. 6 пощенски плик, същата е постъпила в съда на 29.09.2023 година, или в рамките на определения (с чл. 189, ал. 8 от ЗДвП) 14 дневен срок, започнал да тече от момента за получаването на електронния фиш. С оглед на изложеното и поради обстоятелството, че е подадена от правоимащо лице, тя следва да се приеме за

процесуално допустима, но разгледана по същество – за неоснователна по отношение на искането за отмяна на електронния фиш.

Въз основа на отразеното в представените писмени материали може да се заключи, че е налице действително извършено нарушение, което се явява индивидуализирано по съответния ред. Бланката на обжалвания ел. фиш съдържа информация за: структурата на МВР, на чиято територия е установено това нарушение; мястото, датата и точния час за извършване на същото; регистрационния номер на МПС и собственика, на когото последното е било регистрирано; описание на нарушението и нарушените разпоредби чрез него; размера на глобата и данни за срока, сметката и начините за нейното доброволно заплащане. При наличието на изброените реквизити и отразеното в заснетата фотоснимка, която е приложена към фиша и представлява неразделна част от него, следва да се приеме, че той съдържа именно такова описание на нарушението, каквото е предвиждала разпоредбата на чл. 189, ал. 4 от ЗДвП в редакцията по ДВ бр. 54 от 05.07.2017 г. (в сила от 08.07.2017 г.), действала към датата за неговото извършване. Приложеното на л. 22 удостоверение сочи, че съответния вид уред (преносима система за контрол на скоростта на МПС с вградено разпознаване на номера и комуникации, тип ARH CAM S1) е бил одобрен тип средство за измерване по смисъла на чл. 32, ал. 1 от ЗИ, а намиращия се на л. 18 от делото протокол от проверка № 068-СГ-ИСИС от 19.05.2023 година на БИМ – че конкретното изделие от този използван за измерване на скоростта вид (камера от същия тип ARH CAM S1, № 120сссб) е било техническо изправно към датата на замерването. При това положение и отразената в извлечението на л. 27 от делото дата – 19.05.2024 година, до която то е следвало да премине през последваща метрологична проверка след последната извършената на 19.05.2023 г. такава, липсват основания да се счита, че то не е могло да установи конкретната скорост по един обективен начин независимо от двете различни стойности за нея, които са отразени в снимковия материал (л. 25) и електронния фиш. Освен че се явява по-благоприятна за отговорното за нарушението лице, отразената във фиша по-ниска стойност на тази скорост, която е послужила и като фактическа основа за неговото санкциониране, има своето логическо обяснение в данните от протокола за проверка от л. 21, след като приспадната разлика от 3 км/ч кореспондира на допустимата максимална грешка, която е възможно да се получи при измерването с описаната система в реални условия по отношение на обекти, движещи се с не повече от 100 км/ч. Във връзка с осъщественото използване на съответното средство на отразената в електронния фиш дата е съставен писмен протокол – с Рег. № 264р-13246, приложен на л. 26 от делото, който сочи, че самото използване е било извършено в съгласие с изрично установения (в чл. 10, ал. 1 от Наредба № 81213-532/12.05.2015 г.) нормативен ред.

Чрез § 3 на ЗИЗДвП (Обн. ДВ бр. 54/2017 г., в сила от 08.07.2017 г.) са били внесени изменения в разпоредбата на чл. 189, ал. 4 от ЗДвП. Като съпостави действащата редакция на посочената норма след тези изменения заедно с легалното определение за „автоматически средства и системи“, дадено в § 6, т. 65 от Допълнителните разпоредби на ЗДвП, съдът прие, че нарушението е било установено по предвидения ред. Присъствието или отсъствието на контролен орган в патрулния автомобил, до който се е намирало средството за измерване от мобилен тип, е било свързано единствено с действия по позициониране или придвижване на това МПС до определения участък от пътя, насочване на системата радар-камера към обектите или участъците на наблюдение, въвеждане на работните параметри и ограниченията на скоростта, както и стартирането на самата система. От този момент нататък нейната

работа се подчинява на същите принципи, които са характеризирали и тази при стационарните радарни системи. При двете измерването и регистрирането на скоростта и записа на доказателствения видеоматериал се извършва напълно автоматично от системата радар-камера-компютър, без да има възможност за влияние (било то умишлено, или по невнимание) върху процесите по измерването, регистрирането и записа на нарушенията, установени и заснети с ARH CAM S1. Предвид изложеното не може да се счита, че нарушението не е било установено в съответствие с предвидения от закона ред, както и че поради това издадения във връзка със същото ел. фиш не е могъл да прояви присъщите на него установителни и санкционни функции, които произтичат от определението за такъв по § 6, т. 63 от ДР на ЗДвП. Подобно обстоятелство би могло да бъде налице само ако конкретното превишение на измерената скорост би довело и до налагане на друго по вид наказание, свързано с лишаване от право да се управлява МПС или отнемане на контролни точки. Настоящият казус обаче не е такъв, поради което не може да се счита, че нарушението е следвало да бъде установено чрез съставен акт и санкционирано с издадено въз основа на него наказателно постановление.

Безспорно е, че административно-наказателната отговорност за всяко едно административно нарушение, към които спада и отразеното в обжалвания електронен фиш, би могла да се реализира при спазване на установени от закона условия, между които спада и изискването да не е изтекъл съответния давностен срок за нея, защото същия представлява обстоятелство, което обективно изключва възможността за нейната реализация. Продължителността на този срок зависи не само от вида на нарушените законови разпоредби, но и от датата за издаване на съответния акт, с който нарушението е било санкционирано. Обжалваният електронен фиш не съдържа данни, които да установяват датата на неговото издаване. Същата не е предвидена като задължителен реквизит в него както чрез разпоредбата на чл. 189, ал. 4 от ЗДвП, така и в приложените писмени материали, свързани с одобрения (съобразно нея) от Министъра на вътрешните работи образец на бланка за такъв фиш, издаван към датата за извършване на нарушението. След като това е така, то няма и причини за извод, че административнонаказателната отговорност на жалбоподателя се явява реализирана в разрез с установените давностни срокове по чл. 34, ал. 1, б. "В" от ЗАНН вследствие на обстоятелството, че фиша е издаден след датата, на която е изтичал предвидения за съответния вид нарушение едногодишен срок. Като се отчете обаче, че производството във връзка с обжалването на въпросния електронен фиш е образувано на 02.10.2023 г., може със сигурност да се заключи, че той е бил издаден преди края на този срок. Към подобен извод води и конкретната дата на връчването на ел. фиш, тъй като тя също се явява в рамките на този срок.

Реализацията на отговорността за административно нарушение може да се развива законосъобразно само през конкретен, предварително определен период от време, тъй като като с изтичането на предвидения такъв административно-наказващия орган изгубва предоставената му от закона възможност да я осъществи. ЗАНН не съдържа регламентация на въпросите, които са свързани с погасяване на възможността за наказателно преследване на едно административно нарушение по давност. Вследствие на това, а и тъй като тази погасена възможност съставлява събитие, което води до изключващо отговорността обстоятелство, то по отношение на тях (съгласно указаното в чл. 11 от ЗАНН) следва намерят приложение съответните разпоредби на НК. В този смисъл е и тълкуването, прието в задължителната за прилагане съдебна практика, каквато представлява Тълкувателно постановление № 1 от 27.02.2015 година

на ВКС по тълк. д. № 1/2014 г., ОШН и ОСС на II-ра колегия на ВАС.

Сроковете, които имат отношение към давността за наказателно преследване на престъпленията, са уредени в чл. 80 от НК. Чл. 81 от НК дефинира случаите, в които давността прекъсва или спира, а ал. 3 от него определя продължителността на абсолютната давност, която (независимо от спирането или прекъсването на давността) настъпва при изтичане на срок, който надвишава с $\frac{1}{2}$ този, посочен в чл. 80 от НК. Последната норма въвежда различни по продължителност периоди от време с оглед вида и размера на наказанията, налагани за извършваните престъпления, които по отношение на наказуемите с „Глоба” такива се явяват в рамките на „Три години”, съгласно указаното в чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК.

След като съобрази изложените обстоятелства, както и факта, че от началния момент на давността (която е започнала да тече от извършване на нарушението – 03.09.2023 г., до датата за образуване на производството по настоящото дело въз основа на подадената от лицето жалба, е изтекъл период от време, по-малък от предвидения максимален срок („Четири години и шест месеца”) за наказателното преследване на извършеното нарушение, през който електронния фиш не е влязъл в сила, съдът прие, че тази възможност не е отпаднала поради неизтеклия абсолютен давностен срок за него. Като е съобразил това и е санкционирал жалбоподателя, административно – наказващия орган е издал един законосъобразен акт, в т.ч. и по отношение на конкретно възприетата правна квалификация на извършеното именно като нарушение по чл. 21, ал. 1 от ЗДвП, която се явява правилно определена. Съответната глоба е наложена въз основа на санкционна норма, която предвижда наказание за нарушение от вид, какъвто е установен и в настоящия случай, като при отразените с последната стойности (в чл. 182, ал. 1, т. 2 от ЗДвП, която се явява приложима поради обстоятелството, че се касае за превишаване на скорост за движение в населено място) тя е определена именно при съобразяване с предвиденото в нея. Налагането на същата в двоен размер чрез приложението на предвиденото в чл. 182, ал. 4 от ЗДП е извършено въз основа на закона, тъй като от приложените на л. 19 материали е видно, че нарушението е било извършено при условията на повторност – в едногодишен срок от датата за влизане в сила – 18.05.2023 г (материали на л. 29) на ЕФ 5500274, чрез който жалбоподателката е била наказана за същото нарушение.

По изложените съображения съдът прие, че обжалвания ел. фиш следва да се потвърди. При това положение искането за присъждане на направените от жалбоподателя разноски не би могло да се уважи, тъй като предвидените в чл. 143, ал. 1 от АПК предпоставки не са налице.

РАЙОНЕН СЪДИЯ: .....